

Sygn. akt III KK 16/19

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **J. S.**

skazanego za czyny z art. 200 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 31 stycznia 2019 r.,

z urzędu, kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w L.

z dnia 19 kwietnia 2018 r., sygn. akt XI Ka [...],

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w R.

z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. akt II K [...],

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. pozostawić kasację bez rozpoznania;

2. obciążyć skazanego J. S. kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 grudnia 2017 r., sygn. akt II K (...), Sąd Rejonowy w R. uznał J. S. za winnego popełnienia w ciągu przestępstw czynów z art. 200 § 1 k.k., za co wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz czynu z art. 211 k.k., za co wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz orzekł łączną karę 2 lat i miesiąca pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w L. wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2018 r., sygn. akt XI Ka (...), po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych (drugim z

oskarżonych był K. S.), zmienił zaskarżony wyrok sądu *a quo* poprzez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności (w stosunku do oskarżonego J. S. kary łącznej) na okres 5 lat próby, oddanie obu oskarżonych w okresie próby pod dozór kuratora, zobowiązanie ich do powstrzymania się od kontaktów z pokrzywdzoną oraz orzeczenie grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 30 zł każda, a w pozostałym zakresie orzeczenie Sądu pierwszej instancji utrzymując w mocy.

Wyrok sądu odwoławczego zaskarżył w części dotyczącej orzeczenia o karze pozbawienia wolności obrońca skazanego J. S.. W wywiedzionej kasacji zarzucił rażące naruszenie prawa, które miało wpływ na treść orzeczenia, mianowicie „art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 53 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 4 k.k. poprzez zaniechanie obniżenia wymierzonej oskarżonemu łącznej kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i jednego miesiąca do wymiaru dwóch lat i orzeczenie o zawieszeniu kary pozbawienia wolności przekraczającej 2 lata”. Podnosząc taki zarzut wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w L..

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokuratora Rejonowego w P. wniosła o jej uwzględnienie jako zasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Nie można podzielić stanowiska oskarżyciela publicznego co do możliwości uznania kasacji za zasadną. Wydanie takiego rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy jest możliwe jedynie w wypadku, gdy przedstawiona do rozpoznania kasacja jest dopuszczalna, ponieważ wyłącznie wtedy istnieje możliwość merytorycznego odniesienia się do sformułowanych w niej zarzutów. Tymczasem kasacja sporządzona i wniesiona w tej sprawie przez obrońcę skazanego J. S. jest niedopuszczalna z mocy ustawy, a ponieważ została przez Sąd odwoławczy błędnie przyjęta, konieczne było pozostawienie jej bez rozpoznania, stosownie do dyspozycji art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 *in fine* k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k.

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Ograniczenie to nie dotyczy jedynie kasacji wniesionej przez stronę z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.) oraz kasacji jednego z podmiotów wymienionych w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 2 k.p.k.)

Zapadłym w tej sprawie wyrokiem sąd *ad quem* zmienił wyrok sądu *meriti* m.in. poprzez warunkowe zwieszenie wykonania orzeczonej wobec J. S. kary łącznej pozbawienia wolności. W tym stanie rzeczy nie może budzić wątpliwości, że nie nastąpiło skazanie oskarżonego na karę pozbawienia wolności o charakterze przewidzianym art. 523 § 2 k.p.k. W kasacji wniesionej przez obrońcę – co jednoznacznie wynika tak z zarzutu wyartykułowanego w *petitum*, jak i jej części motywacyjnej – nie wskazano na żadne z uchybień określonych w art. 439 k.p.k. Tak zredagowana kasacja strony w świetle jednoznacznej treści art. 523 § 2 k.p.k. jest niedopuszczalna. W związku z tym Sąd Najwyższy zobligowany był orzec w oparciu o przepis art. 531 § 1 k.p.k.

Na marginesie, w sprawie tej wniesiona została przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego, a więc jednego z podmiotów wskazanych w art. 521 k.p.k., kasacja na niekorzyść tego skazanego z tożsamym zarzutem naruszenia prawa materialnego, która zostanie skierowana do rozpoznania na rozprawie.

Mając na uwadze powyższe, postanowiono jak w części dyspozytywnej, obciążając jednocześnie skazanego – art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. – kosztami postępowania kasacyjnego.

Od niniejszego postanowienia środek odwoławczy nie przysługuje (art. 430 § 2 k.p.k.)